

Pentti liukastui istualleen jäisellä kadulla. Hän kirosi hiljaa mielessään luoja, tuon ääliöhirmuvaltiaan, ja nousi ylös. Hänen häntäluuhunsa koski, mutta hetken kokeiltuaan hän vakuuttui, että mitään ei ollut rikki. Pentti jatkoi työmatkansa loppuun ankean näköiselle tornitalolle, jossa majapaikkaansa pitivät tusina täysin turhia yrityksiä, joita asiaan perehtyneet pitivät kansantalouden uusina toivoina. Pentti käveli toimistoon ja tervehti tapansa mukaan kaikkia kohtaamiaan kanssatyöntekijöitä. Ei siksi, että häntä olisi koskaan kiinnostanut joutava kanssakäynti, vaan pelkästään siksi, että hän ei saisi potkuja, jos joku päättäisi inistä hänen epäsosiaalisuudestaan. Kuten aina ennenkin Pentti teki iltaan asti innottomasti, mutta tehokkaasti, työtään, jonka elintärkeydestä muutamalle muulle työtehtävälle vain harva oli kuullut ja vielä harvempi oli vakuuttunut. Pentti harppoi nopeasti asuntonsa ovelle. Asunto oli surkea yksiö, ja Pentillä olisi ollut reilusti varaa parempaan, mutta hän vain sijoitti ylimääräiset rahansa tylsän vakaisiin osakkeihin. Pentillä ei ollut televisiota taikka tietokonetta kotonaan. Keittiökodinkoneiden, hellan ja jääkaapin lisäksi, hänellä ei ollut mitään sähköisiä laitteita yhtä kattolamppua lukuun ottamatta. Hän oli saanut sovittua ottavansa työpuheluja vastaan vain virka-aikana, joten hän jätti puhelimensakin töihin. Joskus hän tosin otti työkannettavan kotiinsa maksaakseen laskunsa ja hoitaakseen sijoituksensa. Illallisen tarvikeaineet olivat siististi eroteltu jääkaapissa. Kaikki oli mietitty tarkkaan Pentin kehon tarpeiden mukaan, vaikkakin tällä kertaa mukana oli hieman ylimääräistä rasvaa. Vuosien saatossa Pentistä oli tullut loistava kokki, mutta hän ei välittänyt, että ruoka maistui hyvältä. Hän söi ja meni patjalle makaamaan varttitunniksi. Pentti nousi, pukeutui lenkkivaatteisiin ja lähti ulos. Neljäkymmentäviisi minuuttia kului tarkkaan suunniteltua intervalliharjoittelua tehden. Sitten hän juoksi vielä tunnin päättömästi pää täynnä asioita, joita hän ei enää muistanut kotiovelleen. Pentti otti punaisen merkkautussin ja piirsi kehän lattialle. Hän istuutui kehän keskellä ja otti esiin ystävänsä Sepranionin kaavat, jotka hän oli korjannut läheisen yliopiston suurtietokoneen avulla. Sepranion, syntyjään Simo, oli ollut fyysikko, sitten metafyysikko, sitten luostarin reunalla asunut erakko ja lopuksi mielisairaalassa itsemurhan tehnyt tilastojen täyte. Hikikarpalot valuivat pitkin Pentin alkavasti kaljuuntuvaa otsaa, kun hän keskittyi herkeämättä kaavoihin. Kaiken täytyi olla täydellistä, sillä ihminen oli liian pieni saadakseen tehdä virheitä. Räsistusta kesti tunteja. Kun aurinko alkoi nousta, Pentti oli lähes valmis. Hän olisi huokaissut helpotuksesta, mutta kaikki mitä hän olisi tunnistanut todellisuudeksi kaatui muistinhallintavirheeseen. Olento, jonka nimenkaltaisen tunnuksen viestittämiseen menisi 2.5 keskimääräisen pituista maailmankaikkeuden ikää, ja jota ystävät kutsuivat P'zingiksi, iski aineellisen osansa keskusyksikköön. Hän säteili raivokasta turhautumistaan ympärilleen. Levättyään lukuisia kosmisia aikakausia, hän teki korjauksia muistinhallintakäskytykseen ja syötti keskusyksikköön uudet parametrit. Hetken päästä tyhjyydestä muodostui hiukkasia, jotka reagoivat toisiinsa. Syntyi äärettömästi laajenevaa energiaa, joka määräitti tyhjiötä olemassaolollaan. Ennen pitkään energiasta muodostui myös ainetta. Noin neljätoistamiljardia vuotta myöhemmin Pentti hirttäytyi asuntonsa ainoaan ovenkahvaan hedelmättömiksi osoittautuneiden kulttiharjoilijojen jälkeen. P'zing olisi kurnuttanut tyytyväisenä. Kuitenkin ajassa, jota hän olisi tuskin mieltänyt ajan kulumiseksi, isännöitsijän masentunut tytär oli löytänyt Pentin muistiinpanot, oli opiskellut kolmekymmentä vuotta matematiikkaa, astrofysiikkaa ja esoteerisiä muinaisuskontoja ja oli korjannut Pentin kaavojen virheet. Seuraavassa syklissä hieman suurempi Mars oli tähtikuntansa kolmas planeetta.